

Verslag van de reis van Nico Eijkmans April/Mei/juni 2017

Lieve allemaal.

Momenteel is het alweer juni en ben ik nog niet in de gelegenheid geweest een verslag te maken van het eerste deel van mijn reis. Ik ben nu alweer op Bali voor mijn thuisreis a.s. Donderdag.

Het was gewoon te druk op Hidup Baru.

Het eerste deel van mijn reis heb ik samen gemaakt met een sponsor uit Nederland. Het was prettig om met haar samen te reizen en Hidup Baru, het schooltje TK Assisi Pieter van der Voorn te bezoeken en uitgebreid kennis te maken met het veldwerk van de Zusters en mij.

Daarna ben ik met Sr. Ludovika, de directrice op Hidup Baru naar Bali gevlogen om de afspraken te maken met de prothesemakers PuspadiBali die in Mei naar Hidup Baru zouden komen.

Toen ik weer terug was op West Timor, kwam Zr. André met haar team chirurgen uit Jakarta naar Kupang om patiënten met hazenlippen en verbrandingen te opereren.

Wij hadden op dat moment 4 patiënten.

2 daarvan hadden een hazenlip en zijn geopereerd. 1 jongen had een open gehemelte en is daaraan geopereerd maar zal mogelijk komende oktober nog een operatie moeten ondergaan.

Een jongen met een tumor in zijn kaak zal mogelijk in de komende weken geholpen kunnen worden.

Hieronder volgt het verhaal van het meisje met een hazenlip, **Orance** genaamd.

Orance is 6 jaar oud en woont in een afgelegen kampong.

Door het hoofd van de kampong (Kepala Dusun), die het dialect van haar familie spreekt, werden wij naar haar huis gebracht. De Kepala Dusun trad tevens als tolk voor ons op.

Op de foto ziet u hoe wij Orance aantreffen.

Haar moeder kan ook niet gewoon lopen en “kruipt” vaak over de grond.
(Zij gebruikte geen loopkrukken....).

In eerste instantie wilde de moeder, c.q. familie niets van een operatie weten.
Helaas veelal ongeschoolde mensen.

Wij hebben de tijd genomen omdat, zoals het hier gebruikelijk is, alle familieleden zich met de zaak gaan bemoeien.

Orance had ondertussen de benen genomen en was niet te vinden.

Toen de Zusters eigenlijk van plan waren om zonder Orance weer weg te gaan heb ik alsnog via de tolk geprobeerd om op haar gevoel in te spelen en gevraagd om het voor haar kind te doen.

Ik kon de moeder gelukkig een fotoboekje van Zr. Jeannette laten zien waarin enkele kinderen met hazenlippen staan, voor en na hun operatie.

Nou, toen ook nog de tolk hier op kon inspelen en alsnog weer probeerde haar duidelijk te maken hoe belangrijk een operatie voor haar kind was kwam het verlossende OK.

Moeder en kind moesten enkele dagen op Hidup Baru blijven voordat wij naar Kupang zouden reizen voor de operatie.

De eerste dagen was Orance erg schuchter en moeder zat er zeer ontevreden bij. Ook de communicatie was moeilijk tussen de Zusters en hen i.v.m. hun dialect. Op Hidup Baru was een medewerkster die hun taal wel spreekt maar ja die kan niet de hele dag bij hen blijven.

De mensen hier in de kampongs gebruiken allemaal Siri (zie internet) en zijn daar enigszins aan verslaaft.

Op Hidup Baru wordt het niet gebruikt, maar Sr. Ludovika heeft voor moeder toch maar wat Siri gekocht. Mede daardoor ging het daarna iets beter.

Na de operatie in Kupang wilde de moeder gelijk naar huis maar dat was onmogelijk omdat er een langere tijd nodig is om de wond te laten genezen en dat zou in de kampong van Orance zeker niet lukken, gezien de aard van het leven in de kampongs. Het is er allemaal erg vuil.

Dus zijn Orance en moeder op het centrum gebleven. Wij dachten dat het goed ging, maar enkele dagen later kwam een familielid hen op Hidup Baru halen. De Zusters hebben toen contact opgenomen met de Kepala Dusun, zie boven, en die is gelijk naar Hidup Baru gekomen.

Ca. 3 uur met de brommer via soms zeer slechte wegen.

Na gesprekken tussen hem en de familie zijn moeder en kind weer gebleven.

Misschien een week later was het onmogelijk om de moeder nog langer op Hidup Baru te houden en zijn de Zusters maar haar overeengekomen dat Orance op Hidup Baru zou blijven voor verdere behandeling en moeder naar haar kampong zou worden teruggebracht.

(Nu gebruikt de moeder wel loopkrukken, althans die heeft zij gekregen en op Hidup Baru heeft zij die ook gebruikt, maar of zij die ook in de kampong zal gebruiken, we weten het niet.)

Zo geschiede en in het huis van Orance hebben de Zusters en ik nog met de Opa van haar en enkele familieleden gesproken en toen leek alles in orde.

Wij zijn weer naar Hidup Baru teruggedreden, een reis die dag van ca.. 6 uur rijden.

2 dagen later stond er weer een familielid op Hidup Baru en wilde Orance meenemen en vertelde de Zusters dat een broer van de moeder van Orance had bedreigd een mes in de Moeder te steken, wanneer Orance niet gelijk naar huis kwam.

Wederom contact gezocht met de Kepala Dusun die naar Opa in de kampong is gereden en daar met hem heeft gesproken.

De situatie was echter onhoudbaar geworden en uiteindelijk is Orance opgehaald.

Ja een heel verhaal, maar wat een moeilijke opgave voor de Zusters om hun werk op deze wijze te moeten doen.

Verhaal overlijden **Scolastika**:

Toen wij na de operatie van Orance in Kupang, weer naar Hidup Baru zouden reizen werd ik die nacht gebeld door Martinus mijn gids dat het meisje Scolastika, met het enorme oogprobleem, helaas in Jakarta was overleden.

Ik was hierdoor persoonlijk erg geraakt.

Dit is de laatste foto die ik van haar kreeg.

Haar stoffelijk overschot moest worden overgevlogen en vanaf het vliegveld in Kupang was het dan ongeveer 10 uur rijden naar haar huis. Toen wij hoorden dat Scolastika onderweg was naar huis zijn wij ook daarheen gereden. Haar huis is echter alleen te bereiken door lopend de rivier over te steken. Toen wij bij de rivier aankwamen hoorden wij dat Scolastika al thuis was.

Vanaf de rivier naar het huis is het ongeveer 2 kilometer. Ik had dat al eerder gelopen hetgeen goed te doen was en dat wilden wij nu weer doen, maar 2 mannen op brommers boden ons aan achterop plaats te nemen. De weg was echter deze keer, na de regentijd zo slecht, dat ik me niet zo prettig voelde en iedereen keer dacht nu gaan we onderuit..... gelukkig niet gebeurd.

In het huis hebben wij Vader, Moeder en familie gecondoleerd en kaarsjes aan gestoken bij Scolastika. Na enige tijd zijn wij weer op de brommers vertrokken en hadden aan de familie toegezegd de wij volgende dag weer terug zouden komen voor de afscheidsdienst van Scolastika.

Die volgende dag mochten wij echter de auto van Hidup Baru gebruiken en die kan een traject door de enorme stenen massa in de rivier afleggen zodat wij, deze keer met droge voeten, met de auto bij het huis van Scolastika konden komen. Na de plechtigheid, gingen alle mensen uitgezonderd Moeder en Oma, die bij het huis achterbleven naar de begraafplaats op ca. 5 minuten lopen waar Scolastika begraven zou worden. Ik was zeer vereerd, toen de familie mij vroeg om als eerste een kruis op het graf van Scolastika te leggen. Het was de waardering voor alles wat de Zusters en ik hadden gedaan om te proberen Scolastika te helpen.

De prothesemakers van PuspadiBali.

De tijd daarna hadden Sr. Ludovika en ik nodig om de voorbereidingen te treffen voor de komst van de Prothesemakers van PuspadiBali.

Wij moesten alle patiënten bezoeken en afspraken maken wanneer zij gehaald zouden worden. Vele dagen onderweg.

Toen de prothesemakers op Hidup Baru waren aangekomen, kon ik gaan reizen om alle patiënten thuis op te halen en na hun onderzoek weer thuis te brengen. Totaal was ik hiervoor 5 dagen onderweg.

Uiteindelijk is de hele “operatie” goed verlopen en waren de medewerkers van PuspadiBali, de Zusters en ik erg tevreden over het resultaat. Er zijn weer veel patiënten blij naar huis vertrokken en ook zij, waaronder 7 nieuwe patiënten met geamputeerde benen, die weten dat zij mogelijk in Oktober een prothese/spalk of speciale schoenen krijgen waren blij.

Tijdens het verblijf van de prothesemakers van PuspadiBali was ook Remko, de echtgenoot van de Orthopedisch chirurg Melinda Witbreuk, een paar dagen hier op Hidup Baru. Remko viel het op dat er sinds zijn vorige bezoek zo opmerkelijk veel ten goede was veranderd. Hij heeft de kinderen op Hidup Baru een mooie nieuwe grote TV geschonken, waarmee de kinderen erg blij zijn. Het waren een paar prettige dagen met Remko hier op Hidup Baru en hij heeft tijdens zijn verblijf hier ook nog regelmatig contact gehad met zijn echtgenote om bepaalde problemen te bespreken.

Remko had nog geprobeerd om voor mij enkele honderden brillen mee te nemen naar Hidup Baru, alleen heeft de douane op Bali het merendeel in beslag genomen. Praten had geen zin.... Gewoon de verkeerde persoon op dat moment getroffen. Ook schoenen en shirtjes voor de kinderen werden in beslag genomen. Helaas.

WATI een van de patiënten van Hidup Baru heeft haar eerste prothese gekregen. Ik heb al eerder over Wati geschreven.

Na het vertrek van PuspadiBali ben ik voor 2 dagen de grens overgestoken en naar Dili vertrokken dit alles i.v.m. mijn visum voor Indonesië.

Deze reis ben ik vele malen met patiënten naar Kupang gereisd om hen te laten onderzoeken, zoals een klein meisje **NOVA**. Nova heeft een bijna zelfde oogprobleem als het overleden meisje Scolastika.

Gelukkig is het nog in een stadium dat zij mogelijk nog wel geholpen kan worden ook al zal dat betekenen, dat haar oog verwijderd moet worden en dat zij daarna chemokuren moet krijgen.

Tijdens het eerste bezoek kregen de ouders dat te horen en zijn huiswaarts gekeerd om hun volksverzekering in orde te maken voor de eventuele grote operaties in Surabaya.

Onlangs hebben wij hen opnieuw meegenomen voor controle door de oogarts in Kupang. Deze heeft Nova ook nog verwezen naar de kinderarts.

Beide artsen hebben de ouders nogmaals geadviseerd Nova te laten opereren.

Zoals al eerder geschreven bemoeien, hier in de afgelegen dorpen, alle familieleden zich met de beslissing van de ouders, zo ook met deze belangrijke beslissing die de ouders van Nova moeten nemen.

Dat pakte dus helaas negatief uit.

De kinderarts spreekt hun dialect en heeft hen ernstig toegesproken zelf de beslissing te nemen en voor hun kind te gaan. Helaas ligt dat hier dus heel moeilijk.

Wij hebben hen weer mee terug naar huis genomen en wachten nu op een beslissing van hun kant. Meer kunnen de Zusters en ik niet doen.

Eind Juni zijn in principe de vervolg afspraken met de oogarts en kinderarts gemaakt in Kupang.

Wij hopen echter dat zij voor die tijd al naar Surabaya zullen reizen voor een operatie.

Een woord van Nova in het ziekenhuis zal mij bijblijven. : Pulang..... Naar huis gaan.

Het lijkt erop, dat ik meer onderweg ben met patiënten dan op Hidup Baru..... dat klopt ook wel een beetje maar gelukkig gebeurt er hier ook heel veel.

Zo zijn we momenteel bezig met de aanleg van het nieuwe verblijf voor het varken, de eenden en kippen, waarover in mijn vorige verslag al schreef.

Ook de geschonken hakselaar is eindelijk op Hidup Baru. Het heeft wel lang geduurd, maar dat komt omdat een container waarin de motor onderweg was naar West Timor van het schip is geslagen en gezonken.

Ook de compostbak is in aanleg.

Wij hopen de komende maanden het project watervoorziening op Hidup Baru te kunnen afronden. De Stichting Harapan Best en medesponsor "Rabobank Foundation Medewerkersfonds" maken deze afronding mogelijk.

De Zusters en ik zijn daar erg blij mee.

Ook zijn wij zeer dankbaar dat de Stichting Harapan Best, de Pater Pio Stichting en de Johanna Donk- Grote Stichting ons nieuwe project "oogoperaties op West Timor" mogelijk maken.

Afgelopen 12 Juni heb ik Hidup Baru weer verlaten om aan mijn thuisreis te beginnen en ik kan stellen, dat er de afgelopen tijd heel veel is gebeurd. Ook voor mijn volgende reis ligt er al weer heel veel werk.

Wij hopen o.a. 2 kinderen met ernstige verbrandingen in Oktober te kunnen laten opereren.

Ook de jongen Mario die nu nog op Hidup Baru verblijft zal een tweede operatie aan zijn open gehemelte moeten ondergaan.

Of wij Orance (zie boven) weer mee kunnen krijgen voor een vervolg operatie moet nog maar blijken.

Op dit moment hebben wij enkele patiënten die geopereerd zouden kunnen worden aan tumoren en waarvoor de nieuwe volksverzekering BPJS de kosten van de operatie zal betalen, alleen zijn de regels van deze volksverzekering zo ingewikkeld dat er steeds nieuwe voorwaarden opduiken. Hopelijk zijn tijdens mijn nieuwe reis alle papieren in orde en kunnen zij wel geholpen worden.

Tot zover mijn verslag.

Graag wil ik een ieder die zich op welke wijze dan ook inzet voor Hidup Baru en het veldwerk van de Zusters en mij, hartelijk dankzeggen voor hun betrokkenheid bij dit zeer moeilijke project van de Zusters FCJM hier op West Timor.

Een warme groet.
Nico.

**Ik heb een nieuw e-mailadres.:
n.eijkmans@nice2017.nl**

Meer over Hidup Baru vindt u op <http://www.hidupbaru.info/>